

Ո Մ Բ Ա Ր Ո Ւ Մ

Ինչպէս մեակ մը աշխոյժ, ցուր քաղաքի բնակիչ,
Որ վաղ առնաւ կը փութայ ժողովել հունձներն իր ամէն
Ու յարգարէլ ամբարներն, զանոնք լեցնել էիչ առ էիչ,
Պատրաստ ըլլայ որ սլաւարն երբ քամիները փչեն ...

Եւ ալ այսօր երբ կ'ապրիմ ամառնաձիւրջն իմ կեանքին,
Յուշեր, սէրեր անցեալէն կը հաւաքեմ տենդազին,
Չանոնք բանեղ ջանալով ամենախորն իմ սրտին,
Որ խորեակէն կամ փութէն չժգունին, չցնդին ...

Ոմանք տար են, ինչպէս, ինձմէ առաջ ծերացած,
Իսկ ուրիշներ՝ զունաքափ, ո՛չ տեղ ունին եւ ո՛չ հոտ.
Ինչպէ՛ս իրենց վստահիմ, ինչպէ՛ս յուսամ, ո՛վ Աստուծո՛ւ,
Խարկանմենեռն դէմ որ զիս պահեն ամուր ու սրտն ...

Որ երբ ձմեռը հասնի, փշէ ուժգին հոլմն իր ցուրս,
Վիշօք խել իմ սրտին՝ իր մագիլներն անյազուրդ,
Գոնէ կրնամ պատրաստիմ եւ օրօք իմ հոգին,
Ու տեսնել դէմք մահուան, օծուն՝ գոլովը կեանքին:

1984

Գ. ՀԱՐՏԱՐ

Զկան աթոռներ սրբալայրէն ներս,
Նման հինաւուրց ժամատուներու,
Ժամուորներ ոտքի
Կ'ունկնդրեն ալօթքն, ժամասացութիւն,
Առաստաղներէն կարծես վառ իջնող,
Վերցնելով այսպէս բեռները նիւթին
Իրենց հոգիին, ապա ըզգալու
Ներկայութիւնը իրենց Աստուծոյն:

Աղօթքը ոյժ է, որ գիտէ բանալ
Համբաներ անյայտ,
Տեսանելիէն անտեսին գացող:
Իսկ Հայուն համար աղօթքն ու արցունք
Նոյն ցայտադրիւրէն կը բխին խաղաղ,
Վիշօքն վերածելու
Քոյսի եւ սիրոյ եւ ուրախութեան:
Սուրբ Յակոբի մէջ մարդ կը զգայ ինքզինքն
Շատ աւելի մօտ երկնին սնամպ:

ՌԷՆԱԹՍ ՄԷՆԱԶԶԻ